

Arrest

nr. 229 054 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 30 juni 1999, is volgens haar verklaringen het Rijk een eerste keer binnengekomen op 6 september 2015.

Op 8 september 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek tot internationale bescherming in. Op 29 juli 2016 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 11 oktober 2016 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Dit tweede verzoek om internationale bescherming werd op 28 november 2016 niet in overweging genomen.

Op 29 mei 2017 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Dit derde verzoek om internationale bescherming werd op 30 juni 2017 niet in overweging genomen. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 9 oktober 2017 met nummer 193 313 verwerpt de Raad het beroep.

Op 14 januari 2019 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van de verzoekende partij op 14 maart 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt.

Op 26 maart 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Gulghunday in het district Jaji van de provincie Paktia. Uw vader werd door de taliban ontvoerd nadat hij ervan beschuldigd werd hen te hebben aangegeven bij de autoriteiten. Aanvankelijk verklaarde u in 1394 (21 maart 2015 tot 20 maart 2016 volgens de Gregoriaanse kalender, hierna GK) uit Afghanistan te zijn vertrokken en naar Iran te zijn gereisd. Later verklaarde u dat u reeds op negen- of tienjarige leeftijd met uw moeder en broer naar Pakistan bent verhuisd omwille van deze problemen met de taliban. U woonde met uw familie in Peshawar als geregistreerde vluchteling. U bent tot de achtste graad naar een Afghaanse school geweest. U vertrok in 2015 uit Pakistan om uw familie te kunnen onderhouden. U kwam op 6 september 2015 in België aan. Op 8 september 2015 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u een taskara en een verblijfskaart van Pakistan neer. Op 29 juli 2016 ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw herkomst uit Afghanistan en uw leven als Afghaans vluchteling in Pakistan. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U verliet België niet en diende op 11 oktober 2016 een eerste volgend verzoek in. U verklaarde opnieuw een Afghaan te zijn en lange tijd in Pakistan te hebben gewoond. Uw vader zou nog steeds vermist zijn. U verklaarde dat de taliban de controle over uw regio in Paktia hebben en u door de taliban gedood zou worden. Ter staving van uw eerste volgend verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van een document van UNHCR neer met betrekking tot de vrijwillige terugkeer van uw familie naar Afghanistan. U legde eveneens opnieuw uw taskara neer. Uw eerste volgend verzoek werd op 28 november 2016 niet in overweging genomen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan en diende op 29 mei 2017 een tweede volgend verzoek in. U verklaarde nog steeds dezelfde problemen te hebben in Afghanistan. Ter staving van uw verzoek legde u een schoolrapport, een dreigbrief van de taliban, een brief van de dorpsouderen, een vaccinatiekaart en een verzendingsbewijs neer. U legde tevens het originele terugkeerdocument van uw familie neer, waarvan u reeds in het kader van uw vorig verzoek een kopie neerlegde. Tot slot presenteerde u opnieuw uw taskara en uw Pakistaanse verblijfskaart. Op 3 juli 2017 ging het Commissariaat-generaal over tot een niet in overwegingname van uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming. U tekende op 19 juli 2017 beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RvV). Op 9 oktober 2017 werd uw beroep verworpen.

U verliet België niet en diende op 14 januari 2019 een derde volgend verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat alles wat u eerder vertelde gelogen is omdat u luisterde naar andere mensen en ze u zeiden dat u moest zwijgen over Pakistan aangezien u anders een negatieve beslissing zou krijgen en zou teruggestuurd worden. U vervolgt dat u ditmaal de waarheid wil vertellen en documenten wenst voor te leggen. U verklaart dat de echte naam van uw vader M. I. (...) is en dat hij nog in leven is, in tegenstelling tot wat u voorheen beweerde. Uw vader zou met de rest van de familie in Gulghunday te Paktia verblijven. Voorts voegt u toe dat uw reisroute niet helemaal klopte gezien u niet uit Afghanistan maar uit Pakistan vertrok.

Ter staving van uw huidig verzoek legt u vijf originele taskara's voor van familieleden alsook elf foto's en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming van 8 september 2015 hebt uiteengezet (volgend verzoek, 1522595X, punt 15).

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS dit verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Afghanistan gezien u vreemde verklaringen aflegde over uw reisweg, de betekenis en het gebruik van kaldar, u geen nabije steden uit uw regio wist te noemen, beperkte en incorrecte kennis bezat over nabijgelegen districten, bevreemdende verklaringen aflegde over nabijgelegen provincies en uw algemene kennis over Afghanistan en meerdere Afghaanse prominenten onvoldoende bleek. Er werd dan ook evenmin geloof gehecht aan uw verklaringen inzake uw langdurige verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling. Te meer aangezien u incoherente verklaringen aflegde over uw bestaansmiddelen daar, geen weet had van vluchtelingenkampen in de regio rond Peshawar en de inhoud van de door u neergelegde vluchtelingenkaart niet strookte met uw verklaringen. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U diende geen beroep bij de RvV tegen deze beslissing van het Commissariaat. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Daar waar u in het kader van uw huidige verzoek eerst verklaart voorheen over alles gelogen te hebben blijkt vervolgens dat u enkel doelt op de naam van uw vader, het feit dat hij momenteel nog steeds in leven is en dat u uw reis niet vanuit Afghanistan maar vanuit Pakistan begon (volgend verzoek, 1522595X, punt 15).

De verklaringen dat uw vader in werkelijkheid M. I. (...) heet en u uw reisweg niet uit Afghanistan maar uit Pakistan begon betreffen echter niets meer dan post-factumbeweringen die geenszins van aard zijn de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen inzake uw herkomst te herstellen. Dit des te meer

gezien er door het Commissariaat-generaal reeds bij uw verzoek van 8 september 2015 werd opmerkt dat uw vader volgens de door u neergelegde Pakistaanse verblijfskaart de naam I. (...) zou dragen. De vaststelling dat u loog over het overlijden van uw vader bevestigt bovendien de conclusie van het Commissariaat-generaal geen geloof te hechten aan uw voorgehouden vluchtmotieven aangezien u de commissaris-generaal in het ongewisse liet met betrekking tot het land ten aanzien waarvan de eventuele nood aan bescherming diende te worden beoordeeld, evenals met betrekking tot de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet om dit land te verlaten.

Waar u opwerpt aanvankelijk uw verblijf in Pakistan te hebben verzwegen omdat mensen u hadden afgeraden over dit verblijf te spreken (volgend verzoek, 1522595X, punt 15) dient te worden opgemerkt dat deze verklaring geenszins een ander licht werpt op de voorgaande conclusie van het Commissariaat-generaal inzake uw ongeloofwaardige herkomst. Uw verwijzing naar het advies dat u van anderen zou hebben gekregen ontslaat u geenszins van de verantwoordelijkheid uw vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteen te zetten en de bevoegde instanties in het onthaalland correct in te lichten over uw identiteit, uw regio van herkomst en uw vluchtmotieven die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

U legt in het kader van uw huidig verzoek bovendien geen documenten neer die de geloofwaardigheid van uw beweringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België zouden herstellen. Zo tonen de door u neergelegde taskara's van familieleden geenszins uw beweerde herkomst uit Afghanistan noch uw langdurige verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan aan. Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas. Evenmin zijn de door u neergelegde foto's van familieleden van aard de conclusie van het Commissariaat-generaal inzake uw ongeloofwaardige herkomst te wijzigen. Dit des te meer gezien aan foto's geen bewijswaarde wordt toegekend daar zij door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Bijgevolg maakt u ook in het kader van uw derde volgend verzoek uw Afghaanse nationaliteit noch uw langdurig verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling aannemelijk en kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht naar Europa zouden hebben gelegen.

Waar u tot slot verklaart bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen gedood, ontvoerd of gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban en stelt dat er verschillende groeperingen gevaarlijk zijn, het daar de normale gang van zaken is in Afghanistan, u de oudste zoon bent, er u al eerder gevraagd werd om samen te werken en ze u doden als u weigert (volgend verzoek, 1522595X, punt 18) dient te worden gewezen op de vaststelling dat u uw Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk maakte. Desgevallend kan er evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde vrees ten opzichte van dit land.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en het volledig administratief dossier, redenen bestaan die de nationaliteit waarop betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming baseerde (zie supra) in vraag kunnen stellen en die erop wijzen dat betrokkene dus niet kan worden verwijderd of teruggedreven naar dat land. Er bestaan bij mijn weten geen elementen waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn daadwerkelijk (maar voor mij onbekend) land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (en mij onbekend) het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht als volgt haar middel toe:

"ENIG MIDDEL: schending artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), art. 2 par. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Ten onrechte heeft verwerende partij de asielaanvraag van verzoeker met in overweging genomen.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt met betrekking tot het indienen van een volgend verzoek om internationale bescherming het volgende:

"Indien de vreemdeling een volgend verzoek om internationale bescherming indient bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, 3. tweede lid, aangewezen overheden, neemt de minister of zijn gemachtigde een verklaring af van de asielzoeker met betrekking tot de nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, en de redenen waarom de verzoeker deze elementen niet eerder kon aanbrengen. '1 eigen benadrukking)

Voorts bepaalt art. 57/6/2 ww dat:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, j 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het m het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, [http://www.eiustice.iust.tpov.be/inopdl72013/08/22_1 .pdf](http://www.eiustice.iust.tpov.be/inopdl72013/08/22_1.pdf)" (hierna kortweg Vreemdelingenwet)

Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het m

artikel 30/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen, ij 2.

Wanneer de Commissaris -generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen overeenkomstig paragraaf / een niet-ontvankelijkheidsbeslissing neemt, brengt hij de minister of diens gemachtigde ervan op de hoogte of de teruggedrijving of verwijdering al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel m hoofde van de verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4. j 3.

Wanneer, met toepassing van paragraaf 2, de Commissaris -generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen m het kader van het vorig verzoek heeft geoordeeld dat een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel met leidt tot een schending van het non- refoulementbeginsel. kan een dergelijke maatregel enkel gedwongen worden uitgevoerd vanaf het doen van het verzoek en tijdens de in de eerste paragraaf bedoelde behandeling er van, ten aanzien van de verzoeker : - die een tweede volgend verzoek of meer doet, en - die zich voorafgaand aan het doen van zijn vorig verzoek en sedertdien, op onafgebroken wijze, bevindt m een welbepaalde plaats zoals bedoeld m de artikelen 74/8 of 74/9.]

Het is onbetwist dat de bevoegdheid om een volgend verzoek, al dan niet ontvankelijk te verklaren, een exclusieve bevoegdheid is van het CGVS.2

De Commissaris-generaal betreft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen of bevindingen die door de asielzoeker worden aangereikt evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt, ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. '

Wat - bijvoorbeeld - verstaan kan worden onder "nieuwe elementen welke de kans aanzienlijk vergroten om in aanmerking te komen voor internationale beschermingsstatus", werd onder meer

Zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Port. St. Kamer 2012/2013, DOC 53 2555/004, p. 14:" Wat art. 9 betreft, benadrukt de staatssecretaris dat DVZ geenszins een waardeoordeel uitspreekt over de aanvraag. Het zal enkel het nieuwe element ontvangen en onverwijld doorsturen naar het CGVS. Enkel het CGVS zal het nieuwe element inhoudelijk beoordelen." <http://www.lachambre.be/FLWB/pdf/53/2555/53K2555004.pdf>

Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Pari. St. Kamer 2012/2013, DOC S3 2555/001, DOC532556/001, p.23 [Imp://www.lachambre.be/t:LWB/pdf/53/2555b/53K2555001 .pdf](http://www.lachambre.be/t:LWB/pdf/53/2555b/53K2555001.pdf),

verduidelijkt in de Memorie van Toelichting in het Wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet:

"Zo wordt de kans dat een asielzoeker aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aan reikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht. "4

Artikel 32 lste en 3de lid van de Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 van de Raad betreffende minimumnormen voor de procedures m de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus stellen het volgende:

"Art. 32

1. Volgende verzoeken 1 Indien een persoon die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd, aldaar verdere verklaringen heeft afgelegd of een volgend verzoek heeft ingediend, kan deze lidstaat deze verdere verklaringen of de elementen van het volgende verzoek onderzoeken in het kader van de behandeling van het vorige verzoek of in het kader van de toetsing van de beslissing waartegen beroep of bezwaar is aangetekend, voorzover de bevoegde autoriteiten rekening kunnen houden met alle elementen die aan de nadere verklaringen of het volgende verzoek in dit kader ten grondslag liggen. "

C»)

2. Een volgend asielverzoek moet eerst aan een voorafgaand onderzoek worden onderworpen om uit te maken of er, sinds de intrekking van het vorige verzoek of na de in lid 2, onder b), bedoelde beslissing inzake dit verzoek, nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de asielzoeker zijn voorgelegd m verband met de behandeling van de vraag of hij voor erkenning als vluchteling in aanmerking komt overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG. "

Verzoekende partij is van mening dat de termen 'nieuwe elementen' of 'nieuwe bevindingen' in artikel 32, lid 3 Procedurerichtlijn betrekking heeft op alle elementen die nog niet eerder aan de orde zijn geweest of die een verzoeker nog niet eerder heeft voorgelegd.

Ibid, p. 17

Bij hun huidig verzoek heeft verzoeker toch een aantal elementen naar voren gebracht waaruit de Commissaris-Generaal zou kunnen besluiten om zijn verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren en dus ten gronde te onderzoeken.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker de volgende nieuwe elementen voorlegde. Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legde hij vijf originele taskara's voor van familieleden alsook elf foto's en een enveloppe.

Daarbij is het belangrijk dat verzoeker bij huidig verzoek om internationale bescherming verklaart dat hij alles wat hij eerder vertelde gelogen is en dat hij ditmaal de waarheid wenst te vertellen en documenten wenst voor te leggen. Zo verklaarde hij ook dat de echte naam van zijn vader M. I. (...) is en dat hij nog in leven is in tegenstelling tot wat hij tijdens de vorige verzoeken verklaarde.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat de verklaringen dat verzoekers vader in werkelijkheid M. I. (...) heet en zijn reisweg niet uit Afghanistan maar uit Pakistan begon betreffen volgens de verwerende partij niets meer dan post-factumbeweringen die geenszins van aard zijn de geloofwaardigheid van zijn overige verklaringen inzake zijn herkomst te herstellen. Deze motivering is niet afdoende omdat verzoeker zijn profiel ten volle uit de doeken doet. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de verwerende partij niet betwist dat verzoekers vader daadwerkelijk M. I. (...) heet. Daar de verwerende partij stelt dat het feit dat verzoeker loog over het overlijden van zijn vader bevestigt de conclusie van her CGVS om geen geloof te hechten aan verzoekers voorgehouden vluchtmotieven.

Hoewel het kan benadrukt worden dat verzoeker inderdaad zelf de verantwoordelijk draagt om zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteen te zetten dient er ook rekening te worden gehouden met het kwetsbaar profiel van verzoeker en het feit dat hij een lang verblijf kent in Pakistan.

De verwerende partij stelt de Afghaanse nationaliteit van verzoeker in vraag, hoewel uit alles blijkt dat verzoeker inderdaad de Afghaanse nationaliteit heeft. Het is voor verzoeker dan ook vraag waarom verzoekers situatie niet geverifieerd is bij UNHCR.

Verzoeker legde een aantal taskara's van zijn familieleden. De verwerende partij stelt dat deze noch verzoekers herkomst uit Afghanistan noch zijn langdurige verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan aantonen. Dit is geen motivering inzake de voorgelegde stukken.

De motieven van de verwerende partij waarom deze nieuwe elementen niet in overweging worden genomen zijn zeker niet afdoende. In de bestreden beslissing hanteert de verwerende partij een standaardformulering stellende dat zij over informatie beschikt waaruit blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat corruptie wijd verbreid is bij het verkrijgen van civiele documenten. Nochtans dient te worden gesteld dat dergelijke documenten een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Uit de bestreden beslissing blijkt met dat verzoekers verklaringen inzake deze stukken getoetst zijn aan de inhoud van deze stukken. Het gaat niet op om standaardformuleringen te hanteren terwijl de nationaliteit van verzoeker wordt betwist.

Voorst wenst verzoeker te onderstrepen dat hij toch ook een aantal foto's voorlegde die de situatie van zijn familieleden kunnen aantonen. Ook hieromtrent hanteert de verwerende partij een standaardformulering wat niet kan worden beschouwd als afdoende motivering. Het is voor verzoeker een raadsel waarom hij niet verder bevraagd werd over de foto's die hij voorlegde en waarom verzoekers situatie niet ten gronde werd onderzocht.

Het is duidelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest en dan ook voorbijgaat aan de motiveringsplicht. Ten onrechte heeft de verwerende partij verzoekers verklaringen niet gecontroleerd in combinatie met de gegevens die vermeld staan op de voorgelegde stukken. Hoe verzoekers verklaringen niet zouden rijmen met de stukken die hij neerlegde is voor verzoeker een raadsel. Het wordt verzoeker op dergelijke wijze onmogelijk gemaakt om nieuwe stukken voor te leggen.

Ter zake wenst verzoeker nogmaals de aandacht vestigen op de rechtspraak van Uw Raad. Bij een arrest nr. 119.721 van 27 februari 2014 heelt Uw Raad een duidelijk standpunt genomen over de beschermingsnaden van Afghanen die sinds geruime tijd naar het buitenland zijn gevlucht. Bij dit arrest heeft de Raad de voorwaarden van het bestaan van een effectief sociaal netwerk als essentieel bevonden voor de vaststelling of er al dan niet een intern beschermingsalternatief voorhanden is:

'Een repatriëring naar Kabul zou m casu tot gevolg hebben dat verzoeker, die zo goed als zijn ganse leven in Iran heeft gewoond, zich alleen en zonder netwerk in Kabul zal bevinden. (...) Het leit dat verzoeker tot het eerste jaar middelbaar onderwijs zou hebben gevolgd, dat hij Dan spreekt, Engelse les heeft gevolgd en in Iran in de winkel van zijn broer heeft geholpen, kan de Raad bezwaarlijk

beschouwen als een motivering waaruit blijkt dat verzoeker zich in Kabul zal kunnen vestigen en aldaar in zijn levensonderhoud kunnen voorzien. Gelet op het feit dat verzoeker thans ongeveer 21 jaar oud is en Afghanistan verlaten heeft toen hij 5 à 6 maanden oud was, kan immers worden aangenomen dat hij geen verband heeft met dit land, hetgeen zijn integratie aanzienlijk dreigt te bemoeilijken. "

Ook de Raad van State stelde, in zijn arrest nr. 224.276 van 5 juli 2013, dat de Commissaris Generaal het redelijkheidskarakter van het voorgestelde intern beschermingsalternatief in toepassing van art 48/5 §3 Vreemdelingenwet met voldoende onderzocht had:

"Wanneer de vreemdeling uiteenzet waarom her door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in aanmerking genomen intern vestigingsalternatief niet kan worden aanvaard, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze redenen te onderzoeken. Indien hij de kritiek van de verzoeker verwerpt, moeten de redenen daarvoor duidelijk uit zijn arrest blijken.

Te dezen heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met verwijzing naar meerdere rapporten van mensenrechtenorganisaties en vluchtelingenorganisaties en met citaten uit die rapporten uiteengezet dat zijn situatie bij een terugkeer naar Afghanistan deze is van de duizenden uitgezette of teruggekeerde vluchtelingen, wier leven zich afspeelt in vluchtelingenkampen waar de meeste elementaire behoeften, zoals een woonst, eten en elementaire hygiëne, ontbreken. In de kampen is geen drinkbaar water, noch sanitair, noch toegang tot gezondheidszorgen. Volgens de verzoeker had de commissaris-generaal ten onrechte de verschrikkelijke levenssituatie van terugkomende vluchtelingen, die meestal in vluchtelingen kampen terechtkomen, niet onderzocht. Door niet in te gaan op de verzoekers kritiek tegen de aanvankelijk (sic) bestreden beslissing betreffende het risico om als teruggekeerde vluchteling in een Afghaanse vluchtelingkamp te belanden waar hij aan mensonwaardige toestanden zou worden blootgesteld en door aldus niet in te gaan op of er, gezien de kritiek van de verzoeker, wel sprake is van een redelijk vestigingsalternatief om tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te besluiten, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de in artikel 14c) van de Grondwet vastgestelde jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met verzoekers kwetsbaarheid en die van zijn familieleden.

Door geen rekening te houden met verzoekers kwetsbaarheid en zeer lang verblijf in Pakistan, gaat de verwerende partij voorbij aan de plicht tot zorgvuldigheid.

De objectieve informatie, met name het rapport *From Forced Migration to Forced Returns in Afghanistan: Policy and Program Implications* van November 2017 toont aan dat de situatie voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan schrijnend is:

"A. Understanding the Needs of Returnees

The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized. 48 This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

1. 'Vo Home to Return to: 'I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality. Yet for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home" country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence. In interviews with Afghan migrants in France, for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran. Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable. For those who are unable to establish themselves after return to Afghanistan, migrating again becomes the logical next step.

Interviews with returnees support this narrative: 1 was deported two years ago... The rest of our family is in Iran, while one of my brothers is in Holland, where he was deported to because that is where he had his first fingerprints taken. But we also have another brother who succeeded to get his case approved, he lives in London. We will try to go back to him and attempt to submit a new case. He will help us when we arrive there. 1 can stay with him before 1 find a situation of my own. 5

Het rapport 'To Return or to Remain: the dilemma of second-generation Afghans in Pakistan'6 dat dateert van 2007 aangaande de situatie van de tweede generatie Afghanen in Pakistan diende de verwerende partij te kennen en de bevindingen ervan te toetsen aan verzoekers verklaringen.

Het rapport 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul' van augustus 2017 stelt het volgende:

"A further concern is that those returned after spending years in Europe, in particular formative teenage years would stand out. Though those returned may

From Forced Migration to Forced Returns in Afghanistan: Policy and Program Implications Policy and Program Implications, MPI 2017, <https://refwcb.int/sites/refwcb.int/files/resources/TCM2017-Afghanistan-FINAL.pdf>, pag 13

Stuk 4 dossier verzoeker To Return or to Remain: the dilemma of second-generation Afghans in Pakistan' AREU, Juni 2007, <http://www.unhcr.org/4b767c7e2.pdf>

may speak Dari or Pashto, their accents and comportment are different, and they do not have the local knowledge and experience necessary to assess and deal with risks. // they do not have family or friends in Kabul, they will not have the necessary guidance and advice on where to go and how to behave. This is as true in Kabul as in the provinces, since most of those displaced to Kabul have reproduced their village and social structures when resettling in

Kabul.

Het rapport 'Westernised returnees to Kabul' kan ook toepassing vinden in verzoekers geval. Verzoeker is immers 'anders' of kan als 'anders' worden aanzien en dit gelet op zijn lang verblijf in Pakistan.

Dat verzoeker problemen zal ondervinden blijkt uit het volgende:

"The migrants and refugees who return to Afghanistan have varied reintegration needs, often depending on the conditions of their return. Research has shown that many individuals who are forcibly returned to Afghanistan face additional challenges and that many feel abandoned, stigmatized, and marginalized.⁴⁸ This section examines a few of the specific barriers migrants face to rebuilding a life in Afghanistan after return, as well as difficulties reintegration programs have encountered in seeking to meet these needs.

1. No Home to Return to: "I Am Afghan, but I Am Not Actually from Afghanistan "

Return policies usually seek to return migrants to their country of nationality.) et for Afghans, decades of migration and displacement have complicated, and sometimes eroded, ties to their "home " country. In many cases, there is a clear distinction between one's homeland and one's home. Afghans who migrate to Europe may be travelling not from Afghanistan, but from another country of long-term residence.⁴⁹ In interviews with Afghan migrants in France,⁵⁰ for example, many had travelled to Europe after years of living as refugees or migrants in Iran.

Those who are returned from Europe to Afghanistan may thus have few connections or networks in the country. Unaccompanied minors who grew up in Iran or elsewhere but are returned to Afghanistan are particularly at risk as they may never have lived in their "home" country. Without the proper support system, the return of these minors and young adults to Afghanistan is unsustainable. 'H

ASYLOS research for asylum, 'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees tot Kabul', augustus 2017, pag . 43, <https://asvlos.eu/wp-content/uploads/2017/08/AFG2017-05-Afghanistan-Situation-of-young-male-Westernised-returnees-to-Kabul-1.pdf>

FROM FORCED MIGRATION TO FORCED RETURNS IN AFGHANISTAN Policy and Program Implications, Migration Policy Institute. November 2017

Verzoeker is van mening dat de verwerende partij een grondiger onderzoek diende te voeren. Het is voor verzoekers een raadsel waarom de verwerende partij verzoekers daaromtrent niet grondig heeft gehoord op de zetel van het CGVS.

Voorts verwijst verzoeker naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders, waaruit duidelijk blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn:

"The message is clear: deportations will increase, irrespective of the dangers to which people are exposed upon return. To effect these returns, European countries have arbitrarily called some areas of Afghanistan "safe," relying on the idea of an "Internal Flight Alternative" (IFA).

In other words, the authorities recognise that the person's province of origin is dangerous, but expect them to live elsewhere in the country. For example, several European countries consider Kabul to be a safe place. However, UNAMA reports that the province continues to be the site of the highest number of civilian casualties, mainly in Kabul city, accounting for 19% of all civilian casualties in the entire country. The concept of IFA is both legally questionable and—in the case of Afghanistan — factually unsound. The UN Refugee Agency, UNHCR, has expressed serious reservations about the concept of IFA, which has no basis in the Convention Relating to the Status of Refugees. Furthermore, UN and other expert reports make clear that civilian casualties and serious security incidents are occurring across Afghanistan, from North to South and East to West. The security situation is volatile and the multiple armed groups operating in the country are seeking to hold, capture or recapture territory. There is no credible possibility of durable IFA option. European countries' determination to return people to Afghanistan regardless of widespread insecurity, is clear in their efforts to deport vulnerable young

people. This includes unaccompanied children, as well as young adults who originally reached Europe as unaccompanied children. Children face the same dangers as everyone in Afghanistan, but also face additional risks, of which the European authorities are aware. The EU funded, IOM-run "European Reintegration Network Programme for Afghanistan" has acknowledged the particular vulnerability of unaccompanied children returned from Europe, noting the complete absence of national legislation governing their care, or of local or international NGOs that could provide them with support. 0

Volgens de UNHCR-richtlijnen dienen de beoordelende autoriteiten rekening houden met individuele en contextuele omstandigheden zodat de verklaringen van de kandidaat-vluchtelingen geenszins op een abstracte wijze moeten worden beschouwd:

Amnesty International, 'Forced Back to Danger: Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan', Oktober 2017, pag. 10. https://www.amnestyusa.org/wp-content/uploads/2017/10/AfghanistanRcpon28Sep2017_HMBARGOHD.pdf

"The applicant's statements cannot be considered in the abstract, and must be viewed in the context of the relevant background situation. "10

Verzoeker heeft getracht alle relevante elementen/stukken waarover hij beschikt aan de asielinstanties voor te leggen. Hij heeft de nodige inspanning geleverd om zijn vrees aan te tonen.

Ter zake kan dan ook worden geconcludeerd dat verzoekende partij weldegelijk nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 Vw. heeft aangebracht en dat deze elementen ten gronde dienen te worden onderzocht.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tegelijkertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;
- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, géén verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

In haar vierde verzoek om internationale bescherming stelt de verzoekende partij dat de naam van haar vader M.I. is, dat hij nog leeft in tegenstelling tot haar eerdere verklaringen en dat haar familie in Gulghunday te Paktia verblijft. De verzoekende partij vult aan dat in tegenstelling tot haar eerdere verklaringen zij niet uit Afghanistan vertrokken, maar uit Pakistan. De verzoekende partij stelt dat de andere elementen uit haar vluchtrelaas, zoals verklaard tijdens haar eerdere verzoeken om internationale bescherming, correct zijn. De verzoekende partij stelt te vrezen dat zij zou moeten werken voor de taliban of door hen ontvoerd zou worden. Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: de vijf originele taskara's van haar familieleden, elf foto's en de omslag waarin de stukken verstuurd werd. Aan de hand van deze taskara's wil de verzoekende partij aantonen dat zij daadwerkelijk Afghaan is, dat zij uit hetzelfde dorp en provincie als haar familieleden afkomstig is. Met de foto's wil de verzoekende partij aantonen dat haar familieleden in Paktia wonen.

Hieruit blijkt dat de nieuwe elementen van de verzoekende partij enkel betrekking hebben op de naam van haar vader, het gegeven dat hij nog steeds in leven is en dat haar reis niet vanuit Afghanistan, maar vanuit Pakistan begonnen is. De verzoekende partij verklaart nog steeds afkomstig te zijn uit Paktia en haalt voorts opnieuw een verblijf in Pakistan aan.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De Raad dient vast te stellen dat haar herkomst uit Paktia en verblijf in Pakistan, kernelementen zijn in het vluchtrelaas van de verzoekende partij en deze elementen werden door de verzoekende partij naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming aangehaald. Met betrekking tot dit verzoek om internationale bescherming heeft de verwerende partij beslist dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde herkomst van de verzoekende partij uit Afghanistan en haar langdurig verblijf als Afghaanse vluchteling in Pakistan daar de verzoekende partij *“vreemde verklaringen aflegde*

over uw reisweg, de betekenis en het gebruik van kaldar, u geen nabije steden uit uw regio wist te noemen, beperkte en incorrecte kennis bezat over nabijgelegen districten, bevreemdende verklaringen aflegde over nabijgelegen provincies en uw algemene kennis over Afghanistan en meerdere Afghaanse prominenten onvoldoende bleek. Er werd dan ook evenmin geloof gehecht aan uw verklaringen inzake uw langdurige verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling. Te meer aangezien u incoherente verklaringen aflegde over uw bestaansmiddelen daar, geen weet had van vluchtelingenkampen in de regio rond Peshawar en de inhoud van de door u neergelegde vluchtelingenkaart niet strookte met uw verklaringen.” Omwille van voorgaande elementen concludeerde de verwerende partij op 29 juli 2016 dat: “Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot het land waarvoor hij een eventuele behoefte aan bescherming moet onderzoeken alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet dit land te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade.”

Wat de naam van verzoekers vader betreft werd reeds in de beslissing van 29 juli 2016 opgemerkt dat deze I. was. In haar vierde verzoek om internationale bescherming bevestigt de verzoekende partij enkel elementen die door de verwerende partij reeds gekend waren. Het gegeven dat haar vader nog steeds in leven zou zijn in tegenstelling tot haar eerdere verklaringen, toont op zich de herkomst van de verzoekende partij niet aan en evenmin wordt hiermee een langdurig verblijf in Pakistan aannemelijk gemaakt. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: “Waar u opwerpt aanvankelijk uw verblijf in Pakistan te hebben verzwegen omdat mensen u hadden afgeraden over dit verblijf te spreken (volgend verzoek, 1522595X, punt 15) dient te worden opgemerkt dat deze verklaring geenszins een ander licht werpt op de voorgaande conclusie van het Commissariaat-generaal inzake uw ongeloofwaardige herkomst. Uw verwijzing naar het advies dat u van anderen zou hebben gekregen ontslaat u geenszins van de verantwoordelijkheid uw vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteen te zetten en de bevoegde instanties in het onthaalland correct in te lichten over uw identiteit, uw regio van herkomst en uw vluchtmotieven die hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.”

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: “Zo tonen de door u neergelegde taskara’s van familieleden geenszins uw beweerde herkomst uit Afghanistan noch uw langdurige verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan aan.” De Raad wijst er op dat de vaststelling dat er omwille van corruptie allerhande documenten kunnen verkregen worden in Afghanistan, tot gevolg heeft dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief is. Omwille van de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten, volstaan deze documenten op zich niet om het vluchtrelaas van de verzoekende partij geloofwaardig te bevinden. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. Uit het eerste verzoek om internationale bescherming is echter gebleken dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het district Jaji van de provincie Paktia, aangezien de verzoekende partij vreemde verklaringen over haar reisweg afgelegd heeft, de betekenis en het gebruik van kaldar, zij geen nabije steden uit haar regio wist te noemen, beperkte en incorrecte kennis bezat over nabijgelegen districten, bevreemdende verklaringen over nabijgelegen provincies afgelegd heeft en haar algemene kennis over Afghanistan en meerdere Afghaanse prominenten onvoldoende bleek. Derhalve kunnen de taskara’s van de familieleden en de elf foto’s op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van haar verklaringen inzake haar herkomst te herstellen.

De briefomslag geeft enkel aan dat de verzoekende partij briefwisseling uit Kaboel ontvangen heeft.

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij contact had moeten opnemen met het UNHCR om haar situatie aldaar na te gaan, wijst de Raad op wat volgt. Uit de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming blijkt dat de verwerende partij aangegeven heeft dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen inzake haar langdurig verblijf in Pakistan als Afghaans vluchteling omdat ze incoherente verklaringen aflegde over haar bestaansmiddelen daar, geen weet had van vluchtelingenkampen in de regio rond Peshawar en de inhoud van de door haar neergelegde vluchtelingenkaart niet strookte met haar verklaringen. In haar huidige verzoek om internationale bescherming brengt de verzoekende partij geen elementen bij die hier een ander licht op werpen. Gelet op deze elementen is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om haar situatie niet bij het UNHCR onderzocht te hebben.

Hoewel dat de verzoekende partij zich heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen ter staving van haar beschermingsverzoek, moet de Raad vaststellen dat de voormelde documenten slechts de voorzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Gulghondi in het district Jaji van de provincie Paktia. Bijgevolg verkeren de Raad en de commissaris-generaal nog steeds in het ongewisse over waar de verzoekende partij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden.

Wat de ingeroepen verwestering betreft in het verzoekschrift betreft. Wijst de Raad er enerzijds op dat de verzoekende partij dit bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet als nieuw element aangehaald heeft. Anderzijds maakt de verzoekende partij niet aannemelijk daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het dorp Gulghondi in het district Jaji van de provincie Paktia. Het profiel van iemand die voorhoudt verwesterd te zijn, dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier, gezien de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar herkomst, in gebreke. Bijgevolg kan de voorgehouden verwestering ook niet nader onderzocht worden.

De verzoekende partij brengt geen elementen bij die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van de verzoekende partij terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

Waar de verzoekende partij vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS